

Simonovič se je rodil 1950 v Ljubljani in študiral germanistiko na Filozofski fakulteti. Že dobro desetletje živi v Londonu, pripravlja slovenske programe za BBC. Napisal je le peščico ZF črtic, večinoma v letih 1978 in 79. Verjetno njegova najboljša je črtica Tisto poletje, ponatisnjena v almanahu TERRA. Preboj pri Kobaridu II si je našel ponatis v antologiji Kako je bil rešen svet (TZS), preostanek njegovega opusa pa tvori sedem črtic iz cikla PPP.

- iz Prdejskih paralelnih paranormalij -

KDAJ JE PA KAK KROŽNIK LETEL ?

Veseljko V. Simonovič

"Jaz pravim, da leteči krožniki so, ti boga. Kdor ne verjame, je zame nazadnjak, ki nalašč zapira oči pred resnico!"

"Prosim za besedo, možje! Prosim za besedo!"

"Čujmo, Karbunkelj, čujmo!"

"Prosim, meni pa ni jasno, kako more Rajtguzen trditi, da so, ko pa še svoj živ dan nobenega ni videl na lastne oči."

"Kaj bekečeš tja v en dan, kozel! Saj tudi ti nisi videl na lastne oči, da je Zemlja okrogla, pa vseeno verjameš, da je okrogla."

"To si pa ti rekel. Jaz nič ne verjamem."

Smo v Domu ostarelih krajanov v Prdejcih, pošta Prdejci-Center, kjer se v tamošnjem debatnem krožku med starčki in starkami že celo popoldne kreše jara razprava o letečih krožnikih - ali so, ali niso. Dve struji imamo: prvi, tako imenovani konzervativni, prestoluje upravnik.

Poleg njega so tu tudi naši ostali znanci: Kamikaze, Žrebe, Sonofabič, nadalje Nona Dinamitarka, debeli Rosko Karbunkelj, pa Železna babica, Otrok ekonomske propagande in tako dalje in tako naprej. Trdijo, da so letéči krožniki nesmisel, kar ne nazadnje dokazuje že sam izraz "leteči krožnik" - ja kdo je pa še kdaj videl, da je kak krožnik letel?

Drugi, radikalni struji, pa predseduje Rajtguzen, novinar in pisatelj - začetnik, ki pa je že po petih minutah debate ostal sam kot stepski volk, ker so se vsi njegovi poprejšnji pajdaši preselili med "konzervativce", potem ko so videli, na kateri strani je upravnik.

Razprava je sila vroča in razvneta. Tudi kakšna klofuta se utrne vmes, hujšega pa vendar ni.

"Dokazi, dokazi," razburjeno tolče Rajtguzen z glavo po mizi, "jaz vam jih ne vem stresti na pamet. Kdor hoče razpravljati o dokazih, naj si najprej prebere fon Denikena. V fon Denikenu je vse lepo popisano, da so bili bogovi astronomi in da so se spominjali prihodnosti -"

"Suma summarum, ne tratimo več pameti s tem," bistroglavo zaključi upravnik, ko vidi, da je ura že pozna. "Dokler kakega tako imenovanega letéčega krožnika ne bomo videli, nima smisla razpravljati, ali so ali niso. Če ga bomo pa videli, pa tudi ne bo več imelo smisla, ker bomo takrat vedeli, da so!"

Rajtguzen je razkurjen, razbeljena glava mu še dolgo ne da zatisniti trudnega očesa. Še dolgo v noč se premetava po postelji in si gode v brk, češ da bo že še pokazal tem pišemvuhom. Šele pozno proti jutru si še enkrat žalostno povrta po nosu in potone v nemiren sen.

So se pa kak teden po tistem na prdejskem kozjem placu ušotorili neki Romi, ki so vsako leto prihajali mimo razkazovat svoje črne umelelnosti. Tako so neko leto imeli s seboj nekoga, ki se je izdajal za psoglavca; drugič spet so dajali na ogled obutega mačka in pa kosovirja na letéči žici; potem spet desetega brata in človeka, ki je stal na steklenici in pil iz iste. Z vsemi mogočimi žavbami so bili namazani, v prostem času pa so na gmajni, poleg bajerja, pasli svoje mršave bekseljne in bekasine.

Sicer pa nobenemu niso hoteli nič žalega, razen da je njihova deca hodila po hišah prosjačit - pa še to ne iz potrebe, ampak zgolj zato, da se ohrani tradicija. Drugače so bili pa zelo učeni, saj so skoraj vsi nosili naočnike, njihov vodja je bil pa neki Marinček, vulgo Krvave Gate. Štel je precej nad tristo let, seveda če se vrag ni lagal, ker jih na zunaj ni kazal niti pol toliko, o njem pa je šel glas, da ve odgovor na vse, kar ga vprašaš, in da tudi drugače ni počasne pameti. No, in k temu človeku jo je nek popoldan urezal Rajtguzen iskat potrdila za svoje ufološko vprašanje.

Krvave Gate pa ne bodi len naravnost v smeh in krohot:

"Kaki letéči krožniki, kaki Marsovci, uboga duša! Saj bi, preden bi prišli na Zemljo, v breztežnem prostoru vsi pocrkali, amen!"

"Kako pa gredo potem naši astronauti v vesolje? Ali pa na Luno?"

"Vse to posnamejo v studiu, potem pa razkazujejo na televiziji. Noben človek ne more več kot toliko nad Zemljo - takoj, ko prideš v

prostor, se ti oči izpahnejo iz jamic in čreva se ti zavozljuje. Ga ni, ki bi ostal živ."

"Ampak nekaj pa le mora biti na vsem tem . . ."

"Saj je - vse to je iluzija. Tako iluzijo ti jaz naredim lažje kot če bi prdnil v veter. Seveda ne bo zastoj, da smo si na jasnem."

"Če ne boste predragi, me pa prav res zanima . . ."

"Velja. Jutri zvečer bo nad Prdejci letel tak leteči krožnik, da se boste vsi samo čudili. Takole se bova zmenila . . ."

"Tovariši in tovarišice," odpre upravnik novo sejo debatnega krožka, "zadnjič smo predebatirali problem letečih krožnikov in konstatirali, da kot taki ne eksistirajo. Torej ergo, tu dileme ni . . ."

"Ampak . . ." se v tistem hipu oglasi Rajtguzen.

"Ne bom stokrat ponavljal, da jih ni. Če to komu ni prezentno, potem naj se raje vpiše v foto-krožek!"

"Ampak pogledjte skozi okno! Ravno zdajle eden vzhaja nad prdejsko gmajno . . ." Vse plane na okno. Ojoj, ojoj, ojoj! Preko večernega nebesa res neslišno drsi ogromna črna krogla, spodaj pa ima pripet nekakšen lonček. Laik bi na prvi pogled rekel, da gre za balon z gondolo. Lahkotno kot gosje peresce polzi proti zenitu in nič ne zmoti te spokojne podobe, oblite s srebrno mesečino - samo lovski čuvaj gospod Kunec, ki z nabasano dvocevko teče globoko spodaj in zadaj in se dere: "Stani! Stani, pucat ču!"

Vsa naša klapa se speha in spiha skozi okna in vrata na dvorišče. Sedaj je skrivnostni vesoljski vehikelj že skoraj čisto nad njihovimi glavami.

"Sem vam govoril," se tolče po prsih Rajtguzen.

"Upravnik je kriv. Mi smo ti drugače verjeli, samo hecali smo se. Malo heca mora bit, a ne možje?" se spreneveda Nona Dinamitarka.

"Tako je. Rajtguzen je imel prav," v ozadju plaho zašepeče Divja Lola Montez.

"Dol s tovarišem upravnikom!" zabasira debeli Rosko Karbunkelj.

"Kaj se dereš, Karbunkelj! Bi rad poplašil človeka tam zgoraj? Da ste mi vsi tiho, samo gledate lahko!" velevala Rajtguzen, ki se čuti gospodarja položaja. Sedaj res vsi umolknejo. Pa tudi - kdo bi v tem zgodovinskem trenutku sploh mogel najti pravšno besedo. Molče in polni neizrekljivega veličastja strmijo navzgor, kjer je že razločiti nekega vesoljca, kako se sklanja in meče suhljad na ogenj, ki od časa do časa buhne v notranjost ogromne kupole. O, bodi pozdravljen pogumni vesoljko, ki si priplul skozi vse te mračne in brezdanje globine vesolja na naš srečni mali planet, pozdravljen in dobro nam došel, ej ga, nemo govorijo njih misli. Prav sta imela Rajtguzen in fon Deniken.

"Evo ti ga, že pristaja," si prvi opomore upravnik.

"Preseneti hudič, pa res pristaja," se polglasno pridruša Rajtguzen.

"Tovariš Kunec, spravite no ta vaš pihalnik, če ne, boste še koga obstrelili," veli upravnik. "Vi, Rajtguzen, ki ste znanstveni fantast,

stopite naprej, jaz bom pa govoril."

Vesoljska ladja res pristane. Najprej trešči dol košara, spletena iz neke čudne vesoljske snovi, ki pa od sile spominja na naše vrbje. Potem se sesede še krogla, prav tako iz nam neznane tkanine, vendar sedaj vsa uvela in napol prazna. Naši prijatelji se previdno zgrnejo okrog. V kotu košare čepi neko razmršeno človekoliko bitje in si pokriva glavo z rokami. Stopimo še mi bliže. No, in že smo tam:

"Marinček Krvave gate! Ukana, ljudje! Mi smo ga imeli pa za veseljca!"

"Boš zlezel ven, presneti kuri-muri! Joj, to te bomo pregonili!"

"Saj meni se je že od vsega začetka zdelo, da tu nekaj ne štima," se spreneveda Nona Dinamitarka.

"Tudi nam se je zdelo. Tovariš upravnik, vi ste imeli prav. Tebe, Rajtguzen, bomo pa tudi pregonili."

"Vi, Marinček," zasika Rajtguzen in mu potisne pest pod nos, "a sva se tako dogovorila!?"

"Kaj morem! Sprva je vse lepo kazalo, potem mi je pa dračja pričelo primanjkovati in nisem imel več kaj nalagati na ogenj. Potem sem pa moral dol, ker nisem imel več toplega zraka."

"Ljudje," se obrne k ljudem, "jaz nič ne vem. Tale vaš Rajtguzen me je našuntal, njega pregonite. Jaz imam negodne otročiče, razen tega pa sem tudi v sindikatu."

"Poberite se proč, ničvredni prevarant!" stopi naprej upravnik. "Vas, Rajtguzen, naj bo pa sram in špot. Zelo ste me razočarali."

Nekaj dni kasneje. Spet Dom ostarelih krajanov in spet debatni krožek.

"Tovariši in tovarišice," prične upravnik, "zadnjič smo lepo videli, kako je s temi letječimi krožniki. Vse to je delo zloglasnih mednarodnih goljufov, pa tudi tuje obveščevalne službe znajo imeti svoje nečedne prste vmes. Zato o tem ne bomo več besedili. Pač pa mi je tovarišica Konka Prevala včeraj predlagala, naj bi predebatirali moji dve knjigi Izgubljeni v Udenborštu in Povratek izgubljenih v Udenborštu. Saj ne da bi silil, ampak če se kdo ravno priglasil k diskusiji . . . No, vi Rajtguzen, izvolite, lepo prosim."

"Saj se ne javljam za vašo diskurzijo, prekleti svet sakramenski, hočem samo reči, naj me strela, ampak nad prdejsko gmajno je spet en leteč krožnik."

"Prosim, res nekaj miga, tovariš upravnik."

"Kot bi bil kakšen ablak. Pa naravnost sem leti."

"Tecimo na dvorišče gledat!"

"Je že tu. Ti bosna, naravnost dol bo aretiral!"

"Ateriral, budalo!"

"Uf, kako se kadi iz njega, pa kakšna čudna svetloba. To pa ni noben balon, jebela . . ."

Spoštovani bralec, če sedaj rajtaš, da boš vsak hip ugledal kakšnega

kapetana Zardoza ali pa kakšno prelestno Zzzozzzo z Algola XB, slabo rajtaš. Če letečih krožnikov ni, potem si jih - brez zamere - tudi jaz ne morem izmisliti. Ne, resnica je dosti bolj prozaična: še dvakrat ali trikrat izablaka malo pabliska in parapata in ko se ves prah in dim poležeta, zagledamo brezovko, na kateri okobal sedi Sirkova Stana, prdejska babica in žalik-žena.

"Ej'jo, Sirkovo mamo, vi ste!" vzkliknejo zbrani in olajšano požokajo drug drugega.

"Hu, malo sem poletela nokrog s to svojo ropotuljo," zafrfota Sirkova mama in si snema čelado, "sem pa rekla, moram pa še malo k vam pogledat, kako ga kaj serjete zadnje čase, hu, hu!"

"Na, ta je pa dobra, Sirkova. Mi smo pa že mislili, da je leteči krožnik. Oj, kako smo mogli biti spet tako neumni!"

(Nedeljski dnevnik, 1978)